

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גיליון מס' 785
פרשת ויצא תשפ"ג

ר"ח	אחד השבת	שבת ניסוח	הדלקת נרות
17:51	17:14	16:00	יחשימים
17:48	17:15	16:15	תל-אביב
17:48	17:13	16:06	חיפה
17:52	17:13	16:18	באר שבע

דבר ראש הישיבה

לחם לאכול ובגד ללבוש

יעקב אבינו לא צריך יותר מלחם ובגדים בסיסיים • בבית עבר הוא אף לא שוכב במיטה • כי זו הדרך האמיתית: לשמוח במה שהשם נותן • אלו הם החיים הטובים מהכל • אַשְׁרֵיךְ וְטוֹב לָךְ

שיש לו חיים טובים יותר מכולם, ומה היו החיים טובים של הבעטליר החרש? לאכול לחם ולשתות מים. רק מחמת שאדם משוקע בתאוות אכילה, קשה לו לוותר על כל המעדנים והתענוגות שהעולם הזה מציג.

מי שזכה להתקרב לרבינו קיבל ממנו ברכה של עניות (שיש"ק ח"ב קכד), כי חז"ל אמרו (חגיגה ט, ב) "נאה עניות לישראל". ולכן מי שהוא ברסלבר באמת והגיע למדרגות גבוהות ואמיתיות אוכל רק לחם ומים, כמו ר' ישראל קרדונר זצ"ל שמשופר עליו שתמיד אכל רק לחם ומים, וכמו ר' אברהם ב"ר נחמן שיצא לשדה רק עם שק של לחם לשבוע שלם. הרבי רצה שיקיימו את המשנה "פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן (על הספסלים בבית המדרש) ובתורה אתה עמל..."

מעשה אבות סימן לבנים", ממעשה אבות יש לבנים ללמוד כיצד להתנהג.

מובא בפרשתנו, "וידר יעקב נדר לאמר: אם יהיה אלקים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך, ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבוש" וגו'. ולכאורה קשה: מדוע ביקש יעקב לחם בלבד? הרי יכול היה גם לבקש בשר, דגים וכו'?

אלא יעקב אבינו מסתפק במועט, רק לחם לאכול ובגד ללבוש, מה הוא צריך יותר מזה? ולמרות שלאמיתו של דבר ליעקב היו גם כוונות גבוהות במילותיו אלו, אין מקרא יוצא מידי פשוטו שיעקב לימד אותנו להיות שמח במועט בין באוכל ובין בבגדים [רק יש להקפיד על מה שרבינו אמר לא ללכת בבגד קרוע ולא עם כתם].

זוהי תמימותו וגדלותו של יעקב שהסתפק במועט, ואנחנו יודעים שיעקב אף לא ישן במיטה ב"ד השנים שהיה בבית שם ועבר. ובזכות תמימותו ופשוטו הרבה זכה והתעלה עד שדמותו חקוקה תחת כסא הכבוד.

רביז"ל מסביר לנו זאת בסיפור מהחכם והתם, שכך היא דרך החיים האמיתית – להסתפק במה שיש ולשמוח במה שיש, כי מה ש'ה' נותן לכל אחד זה הכל בהשגחה נפלאה, ואם ה' מצמצם למישהו בדבר מסוים גם זו לטובה.

על מותרות משלמים

אדם שרוצה חיים של העולם הזה וירדוף ולא ימצא, כי זה לא נמצא באמת, ולכן צריכים לדעת להסתפק במועט. וכן כתוב במשנה (אבות פ"ו מ"ד) שדרכה של תורה היא לאכול פת במלח ולשתות מים במשורה, לישון על הארץ ולחיות חיי צער, בניגוד להיום שכל העולם רץ אחרי העולם הזה.

ורבי נתן מלמדנו בליקוטי הלכות (הל' פריה ורביה הל' ג), שכל חסרונות האדם באים מן המותרות שלו. מי שרוצה שיהיה לו חיים בעולם הזה, לא יוכל להשיג זאת אלא כשמסתפק במועט מהעולם הזה כדי חיותו בצמצום, וגם זה יהיה כונתו לשם שמים על פי התורה. וככל שמרחק את עצמו מתאוות עולם הזה ומקשר עצמו להשם יתברך ולתורה, מתמעטים חסרונותיו.

וכן אמר הבעטליר החרש ב"מעשה מז' בעטליר'ס"

זה לא אמיתי

רבינו אומר (בתורה מ"ז) שמי שאוכל לחם בלבד זה נקרא שבירת תאוות אכילה. מי שחושב שהוא יכול לאכול ולאכול עד בלי די הוא טועה, כי אם הוא מתענג במאכלים ומעדינים זה גורם להתרחק מהתכלית, והוא יצטרך לשלם על כך. וכן כל דבר גשמי שיש לאדם בהרחבה מרובה, לבסוף הוא צריך לשלם יותר. לדוגמה יש לאדם מכוננית, או דירה מפוארת, ריהוט יפה וכו', צריכים לשלם על כך בכפלי כפליים דהיינו לקבל ביזיונות, חובות, ירידות וכו'... מי שלא מסוגל לעמוד בזה אכן יתנו לו מכוננית חדשה בית מפואר וכו', אבל צריכים לדעת שבאמת הכל לא נחשב לדברים אמיתיים.

מי שמבין את הנקודה הפנימית והעליונה הזו, ראוי שיתפלל לה' כמו יעקב אבינו: "רבש"ע, תן לי רק לחם ומים, אני לא רוצה כלום, רק לחיות בשקט ולעבוד אותך".

כתוב בחז"ל שמהשולחן שבבית המקדש לומדים את הבחינה של ירידת השפע, ככתוב "הרוצה להעשיר יצפין" מאחר ו"שולחן בדרום", אבל מה יש בשולחן בבית המקדש, שממנו כל השפע? היה את לחם הפנים ותו לא, כי העיקר זה לחם פשוט.

בשבת קודש אפשר לאכול קצת יותר, ועל זה לא מתחשבים עם האדם, אבל באמצע השבוע לפחות עלינו לדעת שהעיקר זה לחם ומים. זהו סוד ההסתפקות במועט שעליה נאמר במשנה: "אם אתה עושה כן – אשריך בעולם הזה וטוב לך בעולם הבא!".

אם הוא מתענג במאכלים ומעדינים זה גורם להתרחק מהתכלית, על כל דבר גשמי שיש לאדם בהרחבה מרובה לבסוף הוא יצטרך לשלם בכפליים... כפליים...

להזמנות: **02-6289761** / **052-7679638**

ספרו החדש של הרב ח' שמואל שטרן שליט"א

שביל חדש נפתח אל הלב

שינוי הוראות פתיחה באש או: אנחנו מחנכים ולא לוחמים

דבר זה גם יתרום לקשר זורם ולא מוכיח-מעכיר, בין המחנך למחונך. הילד ילמד להתבטא, ואנו לדבר החשוב ביותר: להקשיב, דבר שכה זקוקה לו כל נפש, ובפרט נפשו של ילד; דבר שפותר בעיות רבות ומייתר פעמים רבות כל פעולה מעבר לכך.

בכוונת מכוון

ו...הנה, הו הופ – תפסת? הילד זרק את הנעל על אחיו. מה, הוא לא ידע שנעל נועלים על הרגל ולא על הראש? אז כן, לפעמים נדרש להפנות את תשומת ליבו לפעולה שעשה (שפכת עליו מים בגלל כזה דבר?...) ולתוצאותיה (ועכשיו הוא רטוב לגמרי, וגם שאם יצא החוצה יצטנן). ומעבר לכך: הילד ניחן בחושים חדים מאד, כשנסכרי לו איזה עניין להוותו ולחומרתו, מתוך הרצינות שלנו, הבעת הפנים, הדחיפות והזעזוע, הילד אכן יבין.

סיפר לי אדם, שהיום הינו כבר בעל בעמיו, שפעם ביקש מאביו שייתן לו רק ללחוץ על דוושת הגז. תגובתו החריפה של אביו (מה, להיות רוצח?!), גרמה שלעולם לא נגע ברכב, בשעה שהרבה בני נוער מנסים לפני הרישיון.

חינוך - בלי איומים

וככלל בחינוך, ברגע שהוספנו להוראה את רצף המילים "אם לא אז" – נכנסנו לפלונטר, לעימות, למריבה, להפחדה, ולא בשום אופן לחינוך.

חינוך הינו מלשון התחלה (חנות הבית) וגם מלשון הכוונה להמשך. רק הבנה והתחלה נכנסת לקטגוריה של חינוך, והיא היא שתשפיע לעתיד ילדינו.

בוודאי שאין הכוונה לשלול מקרים בהם יש כן צורך להגיב מיידית, לבלום התנהגות קצרה וכדו', אלא לדעת את המהות, את הדרך הנוספת-העיקרית, שהיא נכונה גם לאחר ענישה.

הסבר ברור

נסיים בהלצה ידועה, בבן מיעוטים שהיה באופן קבוע משחית את גינתו של מאן דהוא. ניסה בעל הבית בטוב, ברע, דרך רשויות החוק או בדרך צחוק, ולא עזר. בצר לו פנה אל חבירו, אמר לו החבר המתן נא ואטפל בזה. ניגש החבר למזיק וסטר לו אחת הנה ואחת הנה, ואמר לו: אתה יותר לא דורך כאן ברחוב. מיני אז פסקו הבעיות. לשאלת החבר "מה עשית אחרת ממני?", באה התשובה: "אתה אמרת, אני הסברתי".

טוב, אבל זו רק בדיחה...

הוא התנשף. מצפוננו העיק עליו, שמא יכול היה להזדרז יותר, שמא לא עשה די כדי להקדים. בחשבון נפש קצר, בסריקה מהירה על הבוקר טרוף הנשימה, הבין כי זהו זה וזה המירב שיכל לעשות.

היה זה באותו בוקר רגיל לכאורה. הוא קם לתפילה מוקדמת כמידי יום, אך כשחזר גילה שהוא צריך לרוץ עם בתו הקטנה לטר.מ., משם לבית המרקחת לקנות את התרופה המומלצת לבתו ולאשתו היולדת הטרייה, ובמבט קצר על השעון הבין כי הוא באיחור שלא היה לו מעולם. אפילו המנהל הקשוח-בדרך-כלל הבין, והסכים להיכנס לכיתתו ולהתחיל את היום במקומו עד שיופיע.

כך, מתנשף וחסר נשימה, פותח הוא את דלת הכיתה. באותו רגע קם מוישי ואותת לו בימינו על יד שמאל בשעון. הוא הרגיש כמו אגרוף שריי מוטח בפרצופו. עם כל מאמציו להזדרז זו התגובה? והאמת – לא על זה הדיון, אלא על החוצפה. מה פשר התגובה הזו? איפה הדרך-ארוך? וביתר שאת כשמדובר במוישי, ילד עדין וטוב בעל השפעה חברתית!

הוא הורה באיפוק למוישי לחזור אל מקומו. מנהגו היה שלא להגיב בשליפה, בראשו התרוצצו מחשבות: מה זה היה לו למוישי העדין, שמא זוהי תחילת התדרדרות? מתוך תחושת שליחות החל לתכנן את דרך החינוך ש"יניח לו" מיד לאחר התפילה.

בעוד מחשבותיו מתרוצצות, הסתיימה התפילה ומוישי ניגש שוב וידו צוהלת על שעונו, "רבי! אבא קנה לי שעון חדש ליום הולדתי, האם זה יפה?".

בוום!!! אגרוף שני בשעה. הילד בסך-הכל רצה לשתף אותי בשמחתו.

התוכחה חזרה אליו כבומרנג.

"תפיסה" (על חם) אחרת.

זהו סיפור תמרוך, שממחיש את מידת הזהירות הנדרשת, בעת שאנו תופסים את ילדינו בקלקלתם.

ילד אינו מחבל, והוא אף יותר קרוב ל"רָאָה זֶה מִצְאֵתִי אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹקִים אֶת הָאָדָם יֶשֶׁר" (קהלת ז' כ"ט), הוא לא הספיק לקלקל.

כוונות תום

פעמים רבות הילד בכלל לא מתכוון לפרשנות שאנו הבאנו למקרה, ואף מעבר לכך – הוא מתכוון לטוב! אם רק נשכיל לרכון, להנמיך ולשאול "מה כוונתך?" או לברר בכל אופן שהוא, נגלה עולמות ויחסים חדשים שלא ידענו, וכמו בסיפור בו פתחנו שהמלמד גילה שהילד קשור אליו ומעוניין לשתפו.

ילדים שלנו מגיע הטוב ביותר!

הצטרפו כעת למשפחת המנויים ותהנו מחיים טובים יותר!

מסלול 1 חודשים ראשונים 28 ₪ לחודש גלבז	מסלול 2 3 חודשים ראשונים 99-90 ₪ גלבז	מסלול 3 חודש ראשון 1-1 ₪ גלבז	מסלול 4 הצטרפות מיוחדת: מחיר ילדים חדש ומרענן!
--	--	--	---

מופיע!
גיליון 94
חשון תשפ"ג

ניצוצות
בכל ביתי הוא המקור!

שמחלה
חיים טובים וזמן לילדים
ד"ר לוי וד"ר גרין
מחיר 10 ₪

מוסיף ילדים חדש ומרענן!
סיפורים, סובות, חידושים וידידות.
מינית לצעירים ומתבגרים
עוד...

02-623-1218 מוקד מנויים

מחיר 10 ₪ גלבז

את מי אתה מעדיף?

יעקב שהוא עמוד התורה, את צריכה לדבר איתו בשפה שהוא מבין, ובפרט – מהתורה שאני מוסרת לך כעת תעשי תפילות, הרי זה התחום שלך!...

ובסוף מה קרה? יעקב נשא את שניהם, ובכך היה איחוד גדול של תורה ותפילה.

את זה אנחנו חייבים לדעת: אי אפשר לזכות לתורה אמיתית בלא תפילה, כמו שאנחנו בוכים כל יום "והאר עינינו בתורתך" "ותן בליבנו בינה להבין". וכך גם אי אפשר לדעת על מה להתפלל בלי שרכשנו קודם את התורה. ולכן העבודה היומיומית שלנו צריכה להיות כולה משניהם יחד, ללמד קצת ולהתפלל קצת, ולמרות שכל עוד שלא קנינו את התורה איננו יודעים להתפלל כראוי, אנחנו מנסים לפרש את שיחתנו לפני השם ומתעקשים שלא לזוז מהמקום, ואז השם מרחם עלינו ושולח את רחל [זאת מהתורה] לגלות לנו את הסימנים כדי שנוכל להתפלל כראוי.

לאחר שכבר התפללנו כמו שצריך אנחנו משיגים בצורה יותר מאומתת את אור התורה, ואז אנחנו יכולים להתפלל בדרגה יותר טובה, ואז שוב התורה שלנו עולה וחוזר עד אין סוף, בעזרת השם.

הבנתי, צריך תורה, צריך תפילה. אך למעשה: מה העיקר?

כמובן, קטוננו להכריע בנושאים גבוהים כאלו, אך משהו אחד אנחנו רואים בתורה: רחל [אימה של תורה] היתה עקרה עד שהשם זכר לה את הסימנים שנתנה לאחותה. כלומר: לא המדרש עיקר אלא המעשה; כל לימוד התורה של רחל הוא כדי שתוכל ללמד את לאה איך להתפלל כראוי.

הגיע הזמן שנשתחרר ממוסכמות, נתבונן מה באמת השם רוצה ולפי זה נפעל!

(ליקוטי הלכות ראש חודש ה' את כט ועוד)

ש תי בנות לרמאי הזה, והן דווקא יצאו מאוד מוצלחות. לגדולה קוראים לאה, ולקטנה יותר רחל. לאה כל היום בוכה, כל הזמן עם תהלים ביד, וכשהיא לא – היא מתבודדת בחדרה למשך שעות ארוכות ומייבבת אל השם.

רחל לעומתה היא בבחינת תורה שבעל פה (!), היא יפת תואר ויפת מראה לעיני כל רואיה, כלומר: הלומד תורה נהיה מכובד ונערץ, הציבור יודע להעריך אותו. את לאה, איך לומר... הציבור לא ממש מחשיבים אותה. כן, תפילה זה חשוב, אבל כדאי לדלג קצת מהתפילה כדי לחזור על עוד מסכתא ולגמוע עוד שעת לימוד ברציפות.

זה לא התחיל מהיום. הגמרא כבר מתארת שתפילה היא דבר העומדת ברובו של עולם ובני אדם מזלזלים בה. אפילו יעקב אבינו חשב שעליו לישא תחילה את רחל ולהתחיל בלימוד התורה, ואף עבד בעבורה שבע שנים תמימות. בכל זאת, אל תשכח שיעקב הוא עמוד התורה.

ביתיים לבן עומד מהצד וחוכך ידיים בהתרגשות. הוא ישב ליעקב את כל התכניות. מבחינתו לאה היא סתם טעות בייצור, פאשלה מהלכת. בשביל מה להתפלל כל כך הרבה? לפחות

תעשה משהו לתכלית, תגמור מסכתות, תהיה רב גדול... למה היא כל הזמן מתפללת ובוכה? את היצור האפסי הזה אני נותן ליעקב התמים, שיתבשל איתו...

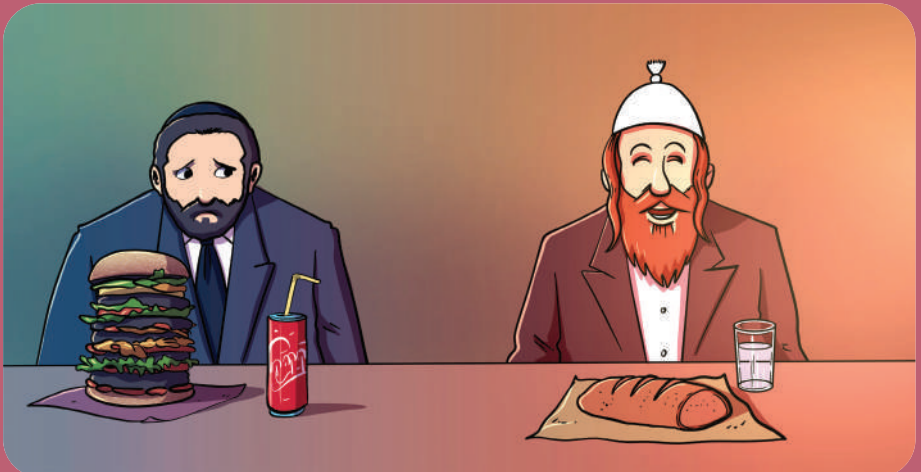
אבל כידוע לנו, לא לבן מנהל את העולם ואפילו לא אנחנו (חידוש נפלא!). היושב במרומים הוא מחזיק בחוטים ומונוט את הבורות כרצונו. שכלבן עולז בליבו על שהצליח "לסדר" את יעקב, הבורא מלעיל עליו בשמי מרום: תודה על השירות שעשית.

יעקב נתן ללאה סימנים, כמו שכתוב בגמרא (עירובין נד, ב) שיש לעשות סימנים לתורה, והיא הולכת ומלמדת את לאה את הסימנים: תראי, את הולכת להתחתן עם

את הולכת להתחתן עם עמוד התורה, את צריכה לדבר איתו בשפה שהוא מבין, ובפרט - מהתורה שאני מוסרת לך כעת תעשי תפילות, הרי זה התחום שלך!

לצעיירי הצאן

מה כדאי יותר?

כך היא דרך החיים האמתית - להסתפק במה שיש ולשמח במה שיש, כמו שאמר יעקב שהוא רוצה רק לחם לאכל ובגד ללבוש. אם אדם מתענג במאכלים ומעדינים זה גורם להתרחק מהתכלית, והוא יצטרך לשלם על כך בבזיונות, חובות, ירדות וכו'...

מתוך מאמר ראש הישיבה

כל היום בשביל שעה

195 שנים לפטירת האדמו"ר האמצעי מליובאוויטש זצ"ל • שב"ק ט' כסלו תשפ"ג • ט' כסלו תקפ"ח

הדי התזמורת שכנו, ברק הקטיפה של נרתיק הטלית-והתפילין החל לדהות במקצת, שאריות הכסף ממתנות החתונה אילו, ויהודה אייזל צייטלין [שם אמיתי] הבין שעליו לעשות משהו עם עצמו. אמנם כזוג צעיר אין להם הוצאות רבות, וכשאין כסף לארוחות צהריים תמיד אפשר לקפוץ לבית ההורים (...), אבל צריך למצוא פתרון בר-קיימא לשאלה הנצחית "מה נאכל?".

כחסיד נאמן החליט להתייעץ עם רבו הקדוש. הוא הצטרף לעגלה הנוסעת מעירו הומיל אל הרבי, כשכל העת הוא מהדק את אבטו למתניו וממשמש בזקנתו הצעיר ברגשה: וכי קלה היא בעיניכם לפגוש את הרבי הקדוש?

העגלה התקרבה לשערי חצר הרבי, ומרגע לרגע היה נראה שהם נכנסים לשוק עמוס. עשרות עגלות חונות וביניהם כמה עגלונים המתמרנים לצאת לדרכם, כשברקע המולה ושואן מפי מאות החסידים שמגיעים מכל קצוות הארץ אל הרבי. בעיניים כלות קלט יהודה אייזל שדמיונותיו על "יחידות" רצינית עם הרבי בה ישב ויברר על עתידו בחיים, יישארו בדמיון בלבד.

בהיכנסו לחדר ההמתנה ראה נחש-אנושי ארוך מתפתל ועובר על פני חדרו של הרבי, כשלכל אחד לא ניתנות יותר מכמה שניות להציג את שאלתו ומצוקתו. נעמד יהודה אייזל בצד, סידר במוחו את מחשבותיו במילים קצרות ונעמד בתור, כשהוא מקווה ברגעים הקטנים הללו יספיק הרבי לאחלו לו גם "מזל טוב" על חתונתו שהתקיימה לא-מזמן...

בהגיעו לפני הרבי פרס במהירות את שאלתו: "התחתנתי לפני חודשיים, אני רוצה לדעת במה לעסוק וממה להתפרנס."

הרבי הביט עליו בעיניים רחמימאות וחודרות כאחת, ואמר: "פֶתַח חֲנוּת, בהצלחה". עוד לפני שיהודה אייזל קלט לגמרי את משמעות התשובה נהדף על ידי הבא בתור שהחל לשאול את שאלתו הוא.

מבולבל ונבון נפלט יהודה אייזל מבית הרבי, עמד בצד הרחוב ואכזבה מהולה בחשש נמסכה בלבו. רצונו היה לשבת בבית השם כל ימי חייו, ימי חרותו עברו עליו בדיוק כמו החודשיים שמאז חתונתו: לימוד רציף, מעמיק ומעגן בבית הכנסת המקומי, תפילה בנחת ובהכנה ניאותה, ואף ישיבה מלכדת מדי-פעם עם אחים-לדעה על כוסית משקה וגיגון מחמם. מעתה יהיה זבן שמעביב את ימיו ברדיפה אחר לקוחות ובשקילת גשמיות במאזניים?

דיד שהזדמן במקרה ראה את יהודה אייזל שקוע במחשבותיו וטפח עלכתפו: "ברוכים הבאים לליובאוויטש אחי אהוב, מדוע אתה נבון ועגמומי כל-כך?".

יהודה אייזל פרש בפני חברו את שאיפותיו בחייו לשבת בבית השם כל ימיו, ועל כך שהרבי אף לא החל לחשוב להציע לו להיות מלמד למשל, כדי להישאר באהלה של תורה.

החבר התהרר, והשיב כי לדעתו עליו לעבור שוב אצל הרבי ולנסות אולי לקבל תשובה שונה.

לאחר כמה ימים נעמד שוב בתור, כשהוא מקווה שהרבי לא יגער בו על הכפלת השאלה, אך כשהגיע ליד הרבי נענה הרבי ואמר: "כמדומה שכבר היית פה, ונענית שתפתח חנות. זה לא מוצא חן בעיניך, אתה מתמיד,

רוצה להישאר בלימוד ולהיות מלמד".

ואז הרים אליו הרבי את עיניו: "שטיא שכמוך!..."

"שמעת פעם על העיר שקלוב? בשקלוב יש סוחרים גדולים, ובלייפציג שבגרמניה יש יריד גדול הנמשך על פני תשעה חודשים תמימים. נוסע הסוחר השקלובי לליפציג בנסיעה ארוכה הנמשכת חודש תמים, שוהה בליפציג תשעה חודשים ונוסע חזרה לשקלוב עירו אליה מגיע לאחר חודש.

פֶתַח חֲנוּת, בהצלחה. המצבה והאוהל על קברו של רבי דובער

"מתוך שנים-עשר חודשי השנה, הסוחר השקלובי נמצא בעירו חודש אחד בלבד! אז מדוע נקרא הוא "א" שקלובער סוחר"? למה לא נקרא "א לייפציגער סוחר"?

"אלא מאחר וכל מטרותו בשהייה הארוכה בליפציג היא להגיע לעירו עמוס בסחורות ולמכור בה את מרכולתו, לכן נקרא הוא "שקלובי", על שם החודש היחיד בו הוא בביתו".

המשיך הליובאוויטשער רבי ואמר: "כך אתה תשב כל היום בחנות, אך הכל יהיה בשביל השעה הבודדת בה תשב ותלמד, כך אתה ממש נשיאר בלימוד!".

יהודה אייזל פתח חנות וממנה התפרנס בכבוד כל ימיו. בשנותיו המאוחרות ניסה להיעשות מלמד, אך הנסיון לא צלח והוא מיהר לשוב לחנותו כאשר ציווהו רבו...

(מקור: "שמועות וסיפורים" ח"ב)

רבי דוב בער שניאורסון זצ"ל

נולד: ט' כסלו תקל"ד בליזונה שבבלארוס לאביו "בעל התניא".

על העדה: בהיותו בין 29 נפטר "בעל התניא" ורבי דב בער התמנה תחתיו.

חב"ד בליובאוויטש: לאחר קבלת עטרת ההנהגה עבר מ"ליאדי" לליובאוויטש, שהפכה למרכז החסידות עד השואה.

זה ספר: חיבר למעלה מעשרה ספרי חסידות מעמיקים. **נפטר:** בן 54 בדיוק.

הממשיך: למרות שהיו לו 2 בנים, חתנו ה"צמח צדיק" מילא את מקומו.

בהיותו ילד שמע את החסיד ר' שמואל מונקס שואל כמה נגידים לפשר מצב רוחם העגום, והם נענו כי העיתים קשים והפרנסה לקויה. תמה הילד: "למה אתה שואל אותם לפשר עצבותם? הלא פסוק מפורש הוא: עצביהם כסף והב מעשה די אדם!..."

הכי קרוב - הכי מפנק

הזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!

050-4141-497

avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מפואר

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לציון

לנדאו - הבית שלכם באומן

שאלה:

ברכתי "המוציא" ואני רואה שאין מלח בשולחן. לחכות?

(משנ"ב ס"ק ל-לב). וכן על פי הקבלה צריך בכל אופן לטבול במלח דווקא (בה"ט שם סק"ח).

מעניין לציין, שבלחם שאינו נקי ושנילוש בלא מלח [שאותו מעיקר הדין יש לטבול במלח כנ"ל], צריך לחכות ולהמתין שלא לברך "המוציא" עד שיביאו מלח (משנ"ב סק"ה), וכן לפי חכמי הקבלה שצריך לטבול דוקא במלח, חובה לחכות גם בימינו לפני המוציא עד שיביאו לו מלח (כה"ח אות טל).

אך גם במקרים שמעיקר הדין אינו צריך מלח [כמו בימינו לפי הפוסקים], אם רוצה מותר לו לחכות לפני "המוציא" עד שיביאו מלח לשולחן (משנ"ב סק"ט).

מאידך, לאחר המוציא לא ימתין אלא יאכל מיד, מאחר שבדורנו המלח אינו חיוב כנ"ל (כה"ח שם, וכן משמע במשנ"ב שם).

לסיום נזכיר דקדוק-דין מחודש שכתב הגר"מ שטרנבוך (תשו"נ ח"ד סי' נ ו"ח סי' סב): בדורנו המלח לא מטעים את הלחם כראוי, ולכן כדאי לאכול את פרוסת המוציא עם ממרח וכד' כדי שיהיה טעים יותר [אמנם הוא מסיים וכותב שלא נהגו כך].

תשובה: בלחם הרגיל שבדורנו אין חובה לטבול במלח, ולכן אל תחכה.

הרחב דבר:

בעצם מעיקר הדין אין לברך "המוציא" עד שיהיה לו מלח או לפתן [-ממרח/סלט] כלשהו, כדי להטעים בו את פרוסת הלחם (שו"ע סי' קסז ס"ה ובמשנ"ב סק"ה), ואחד הטעמים לכך הוא כדי לכבד את הברכה שתאמר על לחם מוטעם (משנ"ב סק"ז).

אך בדורנו מוכנס מלח כבר בלישתו של הלחם, ומשכך הוא נחשב למוטעם ועומד. ובכלל, לחם העשוי מקמח חיטים הרי הוא משובח בפני-עצמו ואינו צריך מלח או ממרח (שו"ע שם).

למעשה יוצא, שבזמננו בדרך כלל אין חובה לטבול את הפרוסה במלח ולא בממרח.

מה שכן, הרמ"א (שם) כותב שמצוה להביא מלח על השולחן לפני הבציעה, מאחר והשולחן דומה למזבח ובו שמו על הקרבנות מלח, וכן סגולת המלח להגן בפני קטרטו של השטן ולהזכיר את "ברית המלח"

ניצוץ לשבת

מתוך גיליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

הקומוניסטים הכניסו אותנו לציון

בפתח הציון, המקום אליו נכספה נפשנו רחוק מאיננו מטרים ספורים בלבד, אבל הס"מ מקשה עורפו ביתר שאת.

משלא הייתה ברירה, הזעיקו נציגי ה'אינטוריסט' למקום את... ראש העיר של אומן, נציג השלטון הקומוניסטי, האמון בכל נפשו לכבות כל גחלת לחשת של יהדות, הוא

ולא ידע מה ניבא. ר' צבי אריה בציון שמואל הנביא

הגיע בכבודו לצעוק על בעלת הבית הגויה שמיד תיתן לחסידים להיכנס ולהתפלל כאוות נפשם...

היום אברכים ובחורים מסתובבים ונוסעים לאומן ומרגישים שכל העולם שלהם. ואילו אז היו ששילמו סכום השווה לתשעת אלפים דולר היום, כדי לזכות להגיע לציון!

(מגזין 'ניצוצות' תש"ר תשע"ב)

ב נסיעה לאומן שבשנת תשכ"ז התרחש דבר מופלא מאוד. את הנסיעות האלו היה מארגן הסוכן גמליאל ריינור, ובאשרת הנסיעה היתה אפשרות רשמית לבקר באומן, בציון רביה"ק.

לאורך כל הדרך, דיבר הרה"ח ר' צבי אריה רוזנפלד [נפטר י"א כסלו תשל"ט] כדרכו בקודש בגדולת ומעלת רביה"ק ובקדושת ובמעלת הציון, ובעניין המניעות הרבות שעושה הס"מ. הוא הרחיב הרבה

בדבריו שאפשר להגיע עד לשער ממש – אך לא יפתחו אותו. הוא מדבר ומדבר, ואף אחד לא מבין.

בהגיענו לאומן, התקיים מה שאמר ר' צבי אריה! בעלת הבית לא אבתה בשום אופן להכניס אותנו לחצר ביתה. מיד החלו ויכוחים וחילופי דברים קשים עם נציגי השלטון שליוו אותנו, אבל גם הם לא הצליחו לשכנע אותה לשנות את דעתה ולהכניסנו לציון. וכך אנו עומדים

פתגם השבוע

בית הספר והבית צריכים להשלים זה את זה

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שמרן שליט"א

הצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

נתן בת בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

ההצלחת משפחת אוקן

ההצלחת משפחת שרון

ההצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד
לפרטים: 054-8475902

מיוחד שבחסידיים

העולם הראשונה כשנפסק הקשר בין הארץ וחול והיה מחסור במאור הג'ז', אז היה זקני הר' נתן יושב בכל לילה בחצר והיה לומד שיעוריו לאור הלבנה בלי הפוגות.

"בכל שבת נתאספו לביתו חסידי ברסלוב לאכול סעודה שלישית, ועסקו בספר הק' 'ליקוטי מהר"ן', ושרו כל הזמירות עד שעה מאוחרת בערב.

"בחג הפורים היה ביתו פתוח לרווחה לעניים ואביונים, והוא ישב בראש השולחן וחילק כסף לכל אחד לפי ערכו ומצבו. לסעודה באו הרבה מנכבדי העיר והוא היה שמח מאוד בשמחת הנפש וגילת הקודש. במעט יין

שבוע חל יום היארצייט של החסיד רבי נתן מטירוביצה, שהיה לאחד מהמיוחדים שבחסידי ברסלב בדור הקודם בעיר צפת. רבי נתן היה בנו של ר' צבי הירש מטירוביצה, ונשא לאשה את בתו של הנגיד ר' שמואל פיקסל מטירוביצה.

אמתחת מכתבים

לימים עלה ר' נתן עם אביו ואחיו לארץ הקודש והתיישבו בצפת, כשאחר כך עלה גם חותנו והתיישב בצפת. רבים מגדולי אנ"ש עמדו עמו בקשר מכתבי ידידות, כמעט כל מכתבי רבי נתן ב"ר יהודה מטבריה שנדפסו בספר 'נתיב צדיק' נשלחו אליו, ובנו סנדר העתיקם למשמרת עולם. ר' נתן הירבה פעלים למען כבוד ה' יתברך וכבוד צדיק האמת, הן בגופו, הן בממונו.

בשנת תרס"ט ייסד יחד עם רבי ישראל קארדונר את בית המדרש וחברת 'קימת חצות לילה'. ברשותו היתה אמתחת כתבים מגדולי אנ"ש, ורבי ישראל קארדונר הדפיסם והפיצם על פני תבל.

רבי שמואל הורביץ מצפת, כותב בספרו 'ימי שמואל' על ימי ילדותו: "וכן היה לומד איתי נכדו של חסיד ברסלבי, הנגיד רבי נתן מטראויצע זכרונו לברכה, והיה מביא את הספר 'סיפורי מעשיות' בתוך החדר, וקראנו הילדים ביחד המעשיות מהבטלערס, אבל לא ידעתי כלל כנ"ל".

ממשיך רבי שמואל הורביץ וכותב: "והמלמד רבי נח שלמה זכרונו לברכה, היה אוהב את חסידי ברסלב אהבת נפש, והיה תמיד אומר מוסר לילד הנזכר לעיל: 'תראה להיות ירא שמיים, הלא זקנך רבי נתן הולך כל יום על קבר האר"י זכרונו לברכה, וצועק ומבקש עליך שתהיה איש כשר וירא שמיים. וכן כשנפטר רבי נתן זכרונו לברכה הנזכר לעיל, קרע לעינינו קריעה כדת, ועשה הברכה ברוך דיין אמת בשם ומלכות" (ימי שמואל, פרק י). לימים הדפיס רבי שמואל בספר 'אבניה ברזל' שיחות מרבינו ומוהר"ת, אותם כתב ר' נתן מטירוביצה בכתב ידו.

לומד לאור הלבנה

חנתו בנו ר' סנדר, ר' יצחק דוד ארתור, מספר בהקדמת ספרו 'פרי עץ הדר' על זקנו רבי נתן ועל ימיו האחרונים: "היה ממעריצי אדמו"ר הגה"ק הר' נחמן מברסלוב זצוק"ל, והיה עוסק בספרו 'ליקוטי מוהר"ן' ועוד ספריו, ובספרי תלמידו הגה"ק ר' נתן זצוק"ל. מעולם לא עבר עליו לילה שלא קם באשמורת הבוקר ולמד משניות, 'אורח חיים' וספרי חסידות, וכשהאיר היום הלך לטבול במקוה ולהתפלל.

"אחר התפילה ישב בטליתו ותפיליו עד שעה עשירית, אז הלך לביתו לאכול ארוחת הבקר, ואח"כ לבית מסחרו ביחד עם בנו – חותני הנזכר. בשנות מלחמת

עסק בה בתורה ללא הפסקה. העיר צפת

ששתה קיים את ה'מחייב אינש לבסומי בפורי'א' והיה רוקד על השולחן והכסאות וצעק: "להודיע שכל קוויך לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך", ודיבר דברי כיבושים ומוסר לכל אחד ממשפחתו ולכל המסובים, לדעת שיש בורא עולם וללכת בדרכיו, לשמור מצוותיו ולדבקה בו".

בכוונה גדולה

ממשיך הנכד בזכרונותיו המיוחדים: "ביומו האחרון התנהג כהרגלו תמיד: עמד באשמורת הבוקר ולמד שיעוריו, טבל במקוה והלך לביהכ"ס האר"י, התפלל וישב בטלית ותפילין עד שעה עשירית, והלך לביתו ואכל ארוחת הבוקר. בנו – חותני – היה אז בחיפה לרגלי מסחרו. זקני התחיל לאכול סעודה קלה והיה בדעתו ללכת אחר כך לחנות כרגיל, אבל באמצע סעודתו אמר שאינו מרגיש טוב, וקראו להרופא ואמר לו להיות במיטתו איזה ימים.

"אחר שעתיים עמד להתפלל מנחה, והתפלל בכוונה גדולה ועלה למיטתו, ואחרי איזה רגעים יצתה נשמתו בקדושה. יאה זכרו ברוך".

מעניין לציין כי רבי נתן מטירוביצה נסתלק במלאות השלושים להסתלקות רבי ישראל קארדונר, בט' כסלו תרע"ט; הנאהבים והנעיעים בחייהם ובמותם לא נפרדו.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

